

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 kwietnia 2017r. powód (...) Sp. z o.o. Sp.K. w G. żądał zasądzenia od pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. kwoty 63.216,27 złotych z ustalonymi odsetkami i kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził m.in. że strony łączyły stałe stosunki handlowe, w których powód występował jako sprzedawca, a pozwany jako nabywca towaru. Pozwany dokonywał zakupów na tzw. przedłużony termin płatności 30 dni licząc od daty wystawienia faktury. W okresie od października 2016r. do lutego 2017r. pozwany nabył u powoda towar na łączną kwotę 64.241,60 złotych. Towar został przez pozwanego odebrany. Powód twierdził też, że w przypadku faktury VAT nr (...) kwota dochodzonego roszczenia różni się od kwoty widniejącej na tejże fakturze, co wynika z częściowej spłaty zadłużenia.

W dniu 1 czerwca 2017r. referendarz sądowy wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od wyżej wymienionego nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości żądał oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany twierdził m.in., że powód nie wykazał w należyty sposób okoliczności istnienia stosunku i treści zobowiązania między stronami. Fakt istnienia i wysokości wierzytelności również budzą zdaniem pozwanego uzasadnione wątpliwości. Zaoferowane faktury nie są zaś opatrzone podpisem zawierającym pełne imię i nazwisko osoby upoważnionej do odbioru towaru. Pozwany twierdził też, że powód nie przedstawił zawartej przez strony umowy na piśmie lub innego dokumentu potwierdzającego stałe stosunki handlowe, na które powołano się w treści uzasadnienia pozwu.

Sąd ustalił co następuje

Strony niniejszego procesu pozostawały w stałych stosunkach handlowych, w ramach których powód zbył na rzecz pozwanego szereg towarów, a w okresie od października 2016 do lutego 2017 pozwany dokonał zakupu u powoda towarów na łączną kwotę 64.241,60 złotych. W związku z dokonaną sprzedażą pozwany wystawił faktury VAT, w których określona została ilość, rodzaj i cena towarów oraz termin i sposób zapłaty. Na spornych fakturach osoba upoważniona przez pozwanego, dysponująca stosowną pieczęcią firmową, potwierdziła nie tylko odbiór faktur, ale także odbiór towaru. Do faktur VAT załączone zostały ponadto dowody WZ wskazujące dodatkowo, że towar wynikający z faktur został fizycznie wydany pozwanemu.

Faktura VAT oznaczona numerem (...) na kwotę 59.300,15zł złotych została wystawiona w związku z zakupem towaru, o którym mowa na tej fakturze. Powyższe roszczenie zostały jednak ograniczone przez powoda w pozwie do kwoty 58.274,82 złotych, z uwagi na zapłatę części należności wynikającej z tej faktury. Za towar przyjęty przez pozwanego na podstawie faktury VAT numer (...) wystawiono powyższą fakturę i opiewała ona na kwotę 3.571,55 złotych, a za towar przyjęty przez pozwanego w dniu 14 listopada 2016r. wystawiono fakturę VAT numer (...) na kwotę 1.008,60 złotych.

W związku z tym, że za towar zakupiony na podstawie faktur VAT wystawionych w okresie od 28 czerwca 2016r. do 22 sierpnia 2016r. pozwany nie zapłacił w terminie powód w dniu 30 grudnia 2016r. wystawił notę odsetkową na kwotę 361,30 złotych (dowód: faktury VAT K.21,23 i 25, dowody WZ K.22 i 24, nota odsetkowa K.26, zeznania świadka M. C. (1) K.15 odezwy).

Sąd zważył, co następuje

Przedstawiony wyżej stan faktyczny ustalony został na podstawie dowodów z dokumentów i zeznań świadka M. C. (1).

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów w całości, gdyż nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich skutecznie.

Sąd dał również w całości wiarę dowodowi z zeznań świadka M. C., gdyż były one logiczne i spójne oraz potwierdzały i uzupełniały się wzajemnie tworząc z dowodami z dokumentów spójną całość.

Strona pozwana nie zakwestionowała ani faktu zamówienia, ani odbioru zamówionego towaru. Pozwana twierdziła jedynie, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia pisemnej umowy sprzedaży.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i zasad doświadczenia życiowego należy stwierdzić, że uczestnicy obrotu gospodarczego nie zawierają umów sprzedaży (ale także i wielu innych) na piśmie. Pozostając w stałych stosunkach handlowych (okoliczność ta wynikała z wprost z zeznań świadka) zamawiający zgłaszał po prostu zapotrzebowanie na dany towar swemu kontrahentowi (powodowi), a ten wykonując zamówienie dostarczał towar, jak to miało miejsce w niniejszym przypadku. Dostawca towaru doręczał też zamawiającemu dokumenty rozliczeniowe (faktury) i dokumenty WZ. W niniejszym przypadku dokumenty w postaci faktur VAT posiadają dodatkowy walor dowodowy, gdyż stanowią dowód odbioru przez pozwanego towaru skoro opatrzone zostały pieczęcią i podpisem odbiorcy. Fakt, że umowa sprzedaży nie miała formy pisemnej nie wpływał na jej ważność.

Jeżeli podpis nie należał do osoby uprawnionej przez pozwanego do złożenia takiego oświadczenia, bądź pieczęć firmowa uległa utraceniu (np. kradzieży), to w myśl art. 6 k.c. na pozwanym ciążyła inicjatywa dowodowa zmierzająca do wykazania tych okoliczności. Same twierdzenia pozwanego, w tym względzie, nie są wystarczające i jako takie pozostają gołosłowne, mające na celu jedynie przewlekanie niniejszego postępowania.

Polemizowanie z orzecznictwem sądowym wskazanym przez pozwanego w sprzeczności jest, zdaniem sądu, bezprzedmiotowe skoro pozwany nie twierdził nawet, że towaru mu nie dostarczono, dostarczono inny towar niż zamówiony, bądź że towar miał jakiegokolwiek wady, tak co do ilości jak i jakości.

Pozwany tak naprawdę rozprawiał się z formą dokumentów, ich istotą i walorami prawnymi – w świetle orzecznictwa, ale nie zdołał skutecznie podważyć faktu dojścia do skutku umowy sprzedaży, wydania mu przez powoda towaru i przeniesienia jego własności na nabywcę, ani odbioru towaru.

Konstrukcja przyjęta w sprzeczności przez pozwanego była tym słabsza, że faktycznie dokonał on nawet zapłaty części ceny z faktury VAT numer (...), nie twierdząc przy tym, że uczynił to np. omyłkowo czy, że żądał w przeszłości od powoda zwrotu zapłaconej części należności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 535 k.c. w zawiązku z art. 481 §1 k.c. należało orzec jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty składa się kwota 3.161 złotych z tytułu uiszczonych przez powoda wpisu od pozwu, kwota 5.400 tytułem wynagrodzenia adwokackiego i kwota 17 złotych tytułem odpłaty od pełnomocnictwa.